

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3754/2020
13.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Јасминке Станојевић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене „UNICREDIT BANK SRBIJA“, чији је пуномоћник Тијана Воротовић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 277/20 од 25.02.2020. године, у седници одржаној 13.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 277/20 од 25.02.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 277/20 од 25.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1791/18 од 28.10.2019. године, усвојен је тужбени захтев и утврђена ништавост члана 8. став 1. (i) Уговора о готовинском кредиту бр. .. закљученог 31. јула 2013. године између тужиље и тужене; обавезана је тужена да тужиљи плати 15.000,00 динара са законском затезном каматом од 31. јула 2013. године до исплате; утврђена је ништавост члана 8. став 1. (i) Уговора о готовинском кредиту бр. .. закљученог 01. августа 2013. године између тужиље и тужене и обавезана тужена да тужиљи плати 4.000,00 динара са законском затезном каматом од 01. августа 2013. године до исплате. Утврђена је ништавост члана 9. став 1. тачка (i) Уговора о готовинском кредиту бр. .. закљученог 25. маја 2016. године између тужиље и тужене; обавезана је тужена да тужиљи плати 20.000,00 динара са законском затезном каматом од 25. маја 2016. године до исплате. Утврђена је ништавост члана 9. став 1. (i) Уговора о готовинском кредиту бр. .. закљученог 27. јула 2017. године између тужиље и тужене; обавезана је тужена да тужиљи плати 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 27. јула 2017. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 89.880,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате у року од 8 дана.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 277/20 од 25.02.2020. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П 1791/18 од 28.10.2019. године. Одбијен је захтев тужене за накнаду жалбених трошкова.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној. Иако тужена има право на накнаду трошкова обраде кредита, у овој парници тужбени захтев је усвојен и утврђено да су ништаве одредбе четири уговора о готовинском кредиту које је тужила закључила са туженом банком 31.07.2013. године и којим је предвиђена обавеза тужиле да на име фиксне једнократне накнаде за обраду кредитног захтева плати 1,5% од износа одобреног кредита односно минимум 1.600,00 динара, уговора од 01.08.2013. године којим је предвиђена обавеза тужиле да на име фиксне једнократне накнаде за обраду кредитног захтева плати 2% од износа одобреног кредита, односно минимум 1.600,00 динара, уговора од 25.05.2016. године којим је предвиђена обавеза тужиле да на име фиксне једнократне накнаде за обраду кредитног захтева плати износ од 2% од износа одобреног кредита односно минимум 1.600,00 динара и уговора од 27.07.2017. године којим је предвиђена обавеза тужиле да на име фиксне једнократне накнаде за обраду кредитног захтева плати 1,5% износа одобреног кредита односно минимум 1.600,00 динара. Тужена није доказала на шта се односе трошкови накнаде за обраду кредитног захтева у наведеним процентима у сваком уговору, као и који су то стварни трошкови тужене за обраду кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење. Како одлука у споровима са таквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, односно од чињенице да ли је тужена (на којој је терет доказивања) доказала оправданост, намену и висину трошкова који су од тужиле као клијента наплаћени, то одлуке у којима је другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужни и различито поступање суда у истој правној ствари. Стога, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, а такође нема потребе ни за одлучивањем о ревизији тужене ради новог тумачења права, те је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а ставом 4. истог члана прописано је да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 19.06.2018. године, ради утврђења ништавости дела уговора о кредиту и исплате на име стицања без основа. Вредност предмета спора која је одређена у тужби је 51.000,00 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић